

BUITEN

13^e JAARGANG N°. 9.

ZATERDAG 1 MAART 1919.

OP MARKEN.
DE LANG VERWACHTE SCHUIT MET TURF WORDT GELOST.

BUITEN

Geïllustreerd Weekblad
aan het Buitenleven gewijd

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

OP MARKEN, ILLUSTRATIE	BLZ. 97
DE STERRENHEMEL IN MAART, DOOR A. A. N., GEÏLL. „	98
BROEDERSCHAP (8), DOOR JOHN GALSWORTHY	99
DE NIJLREIS (VERVOLG), DOOR MAURITS WAGENVoort, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 100—106
AAN DEN BOSCHRAND (GEDICHT), DOOR M. C. KOOIJ- VAN ZEGGELEN	BLZ. 101
UITGAAN, DOOR H. J.	101
ZOMERAVOND, DOOR LOUISE	105
DE BUITENPLAATS „FRANKENDAAL”, DOOR Mr. A. LOOSJES, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 106—108
DE PELSJAGERS, DOOR HULBERT FOOTNER (25)	BLZ. 107
BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.	

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten”. Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's. Tevens gelieve men achter op de foto's duidelijk aan te geven, wat ze voorstellen.

Afzonderlijke nummers: Prijs 25 cts.

Uitgever van SCHELTEMA & HOLKEMA'S BOEKHANDEL
K. Groesbeek & Paul Nijhoff -AMSTERDAM-

DE STERRENHEMEL IN MAART.

HET volgende overzicht geeft den stand der Sterrebeelden voor 7.5 uur sterretijd, d. i. omstreeks 8 uur middelbaren tijd. Men zie het kaartje in de N. R. Ct.

Zenith: Giraffe, Lynx;

Noorden: Kleine Beer, Cepheus, Draak, Hagedis, Hercules, Lier, Zwaan;

Noordoosten: Kroon;

Oosten: Groote Beer, Boötes, Hoofdhaar van Berenice, Jachthonden, groote en kleine Leeuw, Maagd;

Zuidoosten: Beker, Lynx, Sextant, Waterslang;

Zuiden: Schip Argo, Duif, Eenhoorn, Haas, groote en kleine Hond, Kreeft, Tweelingen;

Zuidwesten: Vloed Eridanus, Orion;

Westen: Driehoek, Perseus, Ram, Stier, Visschen, Wagenman, Walvisch;

Noordwesten: Andromeda, Cassiopeia, Giraffe, Pegasus.

De winterconstellaties verdwijnen deze maand langzamerhand in de avondschemering.

De Melkweg loopt te 8 uur van het Zuiden naar het Noorden.

Ook in Maart is het Zodiakallicht zeer goed waarneembaar. Men zoekt op maanvrije avonden, dus of in het begin der maand of na den 18^{en}, ongeveer anderhalf uur na zonsondergang naar een matte lichtpluim die schuin naar links hellend op den Westerhorizon staat, liefst onder gebruikmaking van het kaartje in de N. R. Ct.

De Gegenschein gaat in Maart van den Leeuw in de Maagd over en staat vrij gunstig; het zal bij zeer helderen hemel misschien wel mogelijk zijn dit vage en zeer zwakke schijnsel een enkele maal te vinden. Maar natuurlijk niet in het midden der maand: het is den 16^{en} Volle Maan.

De tijdsvereffening neemt in Maart sterk af; in het begin der maand is de zon 13 minuten, in het eind nog maar 4 minuten bij de klok achter.

De zonnevlekken beschrijven deze maand banen over de schijf, die sterk naar het Noorden gekromd zijn.

Den 21^{en} Maart bereikt de zon het voorjaars-nachteveningspunt; de lente vangt aan, en de zon beschrijft haar dagelijksche baan in het Noorderhalfrond des hemels. Echter is al sinds den 18^{en} de dag langer dan 12 uren. Men rekent namelijk de opkomst en den ondergang der zon niet naar het midden der schijf, maar naar den bovenrand, die bovendien zeer merkbaar door de straalbreking in den dampkring omhoog wordt getild. Op het oogenblik dat naar deze opvatting de dag begint of eindigt, staat eigenlijk het middelpunt der schijf bijna een graad onder den horizon en dat geeft telkens een winst van ongeveer zes minuten. Ik verwijs naar de uitvoerige uiteenzetting in No. 9 van den zevenden jaargang.

Algol minima zijn waarneembaar: den 2^{en} Maart te 13 uur, den 5^{en} te 10 uur, den 8^{en} te 7 uur, den 25^{en} te middernacht en den 28^{en} te 8 uur.

Mira Ceti verdwijnt dezer dagen in de avondschemering.

R Coronae is weer helderder geworden, en had in het begin van Februari haar normale grootte (6^m.5) vrijwel bereikt; daarna is er geen gelegenheid geweest, de ster waar te nemen.

Nova Aquilae is nu aan den morgenhemel te zien; ik schat haar in den vroegen morgen van 8 Febr. op de grootte 6^m.2. De kleur was bijna smaragdgroen maar zweemde iets naar blauw.

Mercurius is in de tweede helft van Maart als avondster te zien; den 21^{en} bereikt zij een grootste Oostelijke elongatie van 18°.5 en gaat dan meer dan zeven kwartier na de zon onder.

Venus gaat in Maart meer dan twee uur na de zon onder en wordt dus langzamerhand een prachtige avondster. De schijf neemt wat toe (van 11" tot 12"), de schijngestalte blijft voller dan Eerste kwartier.

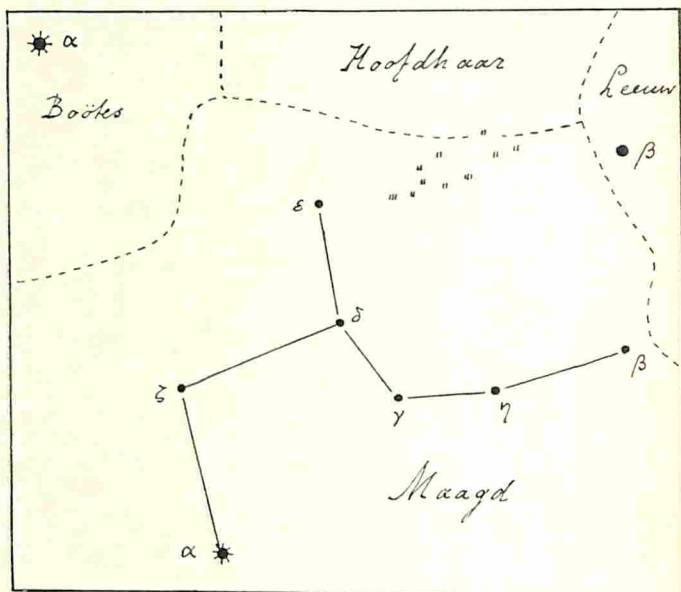
Mars is thans haast in de avondschemering verdwenen. Het is intusschen niet onmogelijk, dat men de planeet op den 11^{en} Maart door haar conjunctie met Mercurius zal kunnen vinden; de beide planeten zullen zich dien dag te zamen in het veld van een kleinen kijker vertoonen, Mars één graad ten Zuiden van Mercurius.

Jupiter, in de Tweelingen, is tot in den nanacht zichtbaar; de planeet komt 2 Maart tot stilstand, en hervat dan haar Oostwaartsche beweging.

Saturnus loopt Westwaarts in den Leeuw; deze planeet is den ganschen nacht zichtbaar.

DE MAAGD.

De voornaamste sterren van de Maagd zijn ten Zuidoosten van den Leeuw gemakkelijk aan den hemel te vinden: de ster der eerste grootte α (Spica) vormt een nagenoeg gelijkzijdigen driehoek met Arkturus (α van Boötes) en Denebola (β van den Leeuw). Het sterrebeeld verdwijnt in Augustus in de avondschemering en komt in November weer aan den Oosthemel te voorschijn.

De naam Maagd komt al in den Almagest voor ($\Pi\alpha\rho\upsilon\rho\epsilon\varsigma$); de oude dichters waren het er niet over eens, welke godin bedoeld werd. Voor velen was het Ceres, de godin van den oogst. In elk geval heet de ster der eerste grootte α algemeen de Korenaar (Spica, l'Epi de la Vierge, in den Almagest, $\Sigma\tau\alpha\chi\upsilon\varsigma$), die de Maagd op de latere afbeeldingen in de hand heeft. Het verdient opmerking, dat de ster ϵ Vindemiatrix heet (de oogstster) en dat het aangrenzende sterrebeeld Hoofdhaar van Berenice wel door een korenschoof wordt afgebeeld (zie Buiten XII No. 10).

Spica, die met Regulus de eer deelt, Hipparchus tot een eerste ruwe bepaling der precessie in staat te hebben gesteld, is merkwaardig door haar enorme lichtkracht, welke op minstens drie millioen malen die der zon wordt geschat. Dit getal volgt uit de schijnbare helderheid en uit het feit, dat men voor den afstand der ster tot ons zonnestelsel alleen maar een onderste grens heeft kunnen stellen: het licht heeft minstens 600 jaren noodig om ons te bereiken. Vroeger vonden wij (Buiten XI No. 44) voor Deneb (α van den Zwaan) iets dergelijks.

De ster γ van de Maagd is een beroemde dubbelster: twee sterren der derde grootte die in ongeveer 185 jaren om elkaar wentelen, waarbij de schijnbare onderlinge afstaand van 0.3" tot 6" varieert.

Met den Leeuw en het Hoofdhaar van Berenice is de Maagd het sterrebeeld, waar men de meeste witte spiraal-nevels aantreft: wij zijn hier bij de Noordpool van den Melkweg (zie No. 10 van den 12^{en} jaargang.) Tusschen Vindemiatrix en Denebola en veelvuldige; de laatste zijn op het kaartje door drie, de enkelvoudige nevels door twee streepjes aangeduid. Vele van deze nevelvlekken komen reeds op de lijst van Messier voor.

A. A. N.

BROEDERSCHAP

8) DOOR JOHN GALSWORTHY.

Uit het Engelsch vertaald door Leny Grondel—Chotzen.

HOOFDSTUK VI.

EERSTE PELGRIMSTOCHT NAAR DE HOUND STREET.

HILARY en zijn kleine hond betraden de Hound Street van den Oostelijken kant. Het was een grauwe straat met drie verdiepingshuizen, die alle in één stijl waren opgetrokken. Bijna alle huisdeuren stonden open en op de trappen brachten zuigelingen en grootere kinderen de Paaschvacantie door. Ze zaten daar stil, lusteloos. Af en toe kreeg er een een klap en barstte dan in een geweldige huilbui los. Bijna allen zagen er vuil uit, sommigen hadden heele schoenen aan, anderen half uit elkaar vallende schoenen en twee of drie waren barrevoets. Bij het riool speelde een ander troepje. Hun schelle stemmetjes en koortsige bewegingen gaven Hilary het gevoel, dat hun „kaste” de geloofsbelijdenis van hen eischte: Vandaag leven we en morgen — als er een morgen komt — zullen we net zooals vandaag leven.

Onbewust had hij het midden van de straat voor zijn wandeling gekozen en Miranda, die nog nooit in haar leven zoo was vernederd, volgde hem op den voet, haar oogen naar haar meester opgeslagen alsof ze wilde zeggen: „Dat zeg ik je uitdrukkelijk — geen hond moet het wagen zijn bek tegen me open te doen.”

Gelukkig waren er geen honden, wel veel katten, die er broodmager uitzagen. Door de ramen van de huizen zag Hilary vaag vrouwen in armelijke kleeding, die het een of ander huiswerk verrichtten maar zoo nu en dan dit werk staakten om naar de straat te gluren. Hij wandelde de straat heelemaal uit tot het eind toe, waar een muur hem het verder gaan belemmerde. Weer het midden van den weg nemend, liep Hilary nu de straat weer af. De kinderen keken de hooge gestalte onverschillig na; blijkbaar voelden zij, dat hij niet tot hen behoorde, die zooals zij geen „morgen” kenden.

Hound Street No. 1 grensde aan den tuin van een beter huis en moest klaarblijkelijk de eer van de straat ophouden. Ook deze deur stond open en, de rest van een bel in beweging brengend, liep Hilary naar boven.

Wat hem het eerste opviel, was de lucht. Niet bepaald een bedorven lucht maar toch een, die beslist voor verbetering in aanmerking kon komen. Het was de lucht van vochtige muren en armoedige waschjes en uit afval bereide soepjes. Het tweede, wat hij opmerkte, was zijn maanlichtkleurige bulldog, die bij de deur tegenover een magere, rossige kat stond. Deze kat, vol woede, met hoogen rug blazend tegenover zijn hondje, moest Hilary eerst weggagen voordat Miranda zich bereid verklaarde binnen te gaan. Het derde, wat Hilary opmerkte, was een kleine, verlamde vrouw, die op den drempel van een kamer stond. Haar breed gezicht met strek ontwikkelde jukbeenderen en wijdgeopende lichtgrijze oogen met zwarte wimpers, had een berustende uitdrukking. Ze liet haar verlamd been rusten terwijl zij de kruk van de deur vasthield.

„Ik weet niet of er wel iemand boven is. Ik zou wel voor u gaan vragen maar ik ben verlamd.”

„Dat zie ik,” zei Hilary. „Dat is heel treurig voor u.”

De vrouw zuchtte: „Dat is al vijf jaar zoo,” en sleepte zich weer de kamer in.

„Is daar niets aan te doen?”

„Ik dacht eerst van wel,” zei de vrouw, „maar ze zeggen, dat het geen aangetast is. Ik heb het in het begin verwaarloosd.”

„Och!”

„Ja, ik had toen geen tijd om rust te nemen,” verdedigde de vrouw zich en trok zich in haar kamer terug, die zoo vol stond met kopjes, foto's, gekleurde platen, wassen fruit en andere versieringen, dat er nauwelijks ruimte over bleef voor het reusachtig bed.

Goedenmorgen zeggend, liep Hilary de trap op. Op de eerste verdieping hield hij even stil: daar, in de achterkamer, woonde het model.

Hij keek eens om zich heen. Het behang op de gang was van een vuil oranje kleurtje, het ophaalgordijn voor het raam was gescheurd, en hem steeds vervolgend, alles doordringend, was de lucht van muren, van de wasch en van het eten. Een gevoel van ziekte, van geestelijk verzet maakte zich van hem meester. O, om hier te moeten leven, deze trap te moeten opgaan, tusschen die vuile stinkende muren, over dat smerige karpel — elken dag, twee, vier, zes keer, Joost mag weten hoeveel keer wel per dag. En dan die lucht, het eerste, dat je tegemoet kwam en je tegenzin verwekte, die typische armeluislucht, die alle beschaving nog altijd niet heeft weten te verjagen, die lucht, die de menschen reeds op een meter afstands uitwasemen en bij machte is de ontwikkeling van geheele volkeren tegen te gaan, ja die zelfs alle maatschappelijke oplossingen te niet weet te doen. Die weerzinwekkende stank riep in hem de gedachte aan zijn eigen hooge geboorte wakker en toonde hem in den geest alle Dallisons, die reeds drie eeuwen en meer Kerk of Staat hadden gediend. Het wekte in hem de herinnering aan de geuren, waaraan hij gewend was en nauw daarmede verbonden het geheele ethische leven, doorgebracht in de frissche lucht, doorgeurd met lavendel. Het wekte in hem de eenyoudige, gerechtvaardigde wensch naar versch linnengoed, naar volmaakte lichaamsreinheid en ofschoon hij wist, dat scheikundigen de bestanddeelen van zijn

bloed volkomen gelijk aan die van het bloed van de bewoners van dit huis zouden verklaren en zelfs zouden beweren, dat die eigenaardige lucht van de muren, de wasch en het eten werkelijk vrij gezond was, stond hij toch met gefronsd voorhoofd tegen de kamerdeur van het model aan en herinnerde zich hoe ook Thyme haar neusje allerliefst had opgetrokken, toen zij het huis, waarin hij zich thans bevond, had beschreven. Hij ging naar boven, steeds gevolgd door zijn kleine bulldog.

Toen Hilary's slank figuur met zijn vriendelijk gezicht, gevolgd door een hondje, dat met zijn agaten flikeroogen tusschen zijn beenen doorkeek, aan de openstaande deur van de bovenste verdieping verscheen, zag hij daar slechts een zuigeling, die midden in de kamer in een houten stoel zat. Deze baby, die veel van een prop stopverf had, waarin Moeder Natuur twee donkere, bewegelijke oogjes had geplaatst, was in een gebreide vrouwenborstrok gehuld, die ook zijn handjes en voetjes bedekte, zoodat alleen het hoofdje zichtbaar was. Die borstrok scheidde hem van zijn houten zitplaats en daar het kind zich nog niet kon oprichten, scheidde de stoel hem weer van alle andere dingen in de kamer. Zoo, midden in zijn rijk, van alles afgezonderd, zat het kind daar, onnoozel om zich heen kijkend. Daar stonden in de kamer een donker bed, twee stoelen, een waschtafel met een manken poot, die door een oud voetenbankje werd gestut. Kleeren hingen aan spijkers aan den wand, een paar pannetjes stonden op het fornuis. Op een withouten tafel stond een naaimachine. Boven het bed hing een gekleurde prent, een bijlage van een Kersttijdschrift, die de geboorte van Christus voorstelde. Daarboven hing een bajonet aan den muur, waaronder met een ongeoeffende hand op een onooglijk stukje papier stond geschreven: „Drie kregen hem door het lijf bij Elandslaagte. S. Hughs.” Een paar foto's versierden de muren en op de vensterbank stonden twee kwijnende varens. De kamer was van een wanhopige netheid. In een even openstaande groote kast kon Hilary allerlei dingen zien, die het best weggestopt werden. Het venster van baby's koninkrijk was potdicht. Ook hier was de lucht van de muren, de wasch, het eten en... en van nog erger dingen.

Hilary keek naar de baby en de baby keek naar hem. De oogen van dat rampzalige, menschenlijke wezentje schenen te zeggen: „Je bent toch mijn moeder niet, is het wel?”

Hij bukte zich en tikte het kindje even op zijn wangetje. Even knipten de donkere oogjes.

„Nee,” scheen het te zeggen, „mijn moeder ben je niet.”

Hilary voelde een prop in zijn keel schieten. Hij keerde zich om en ging naar beneden. Voor de deur van de kamer van het model bleef hij staan en klopte aan. Toen hij geen antwoord kreeg, draaide hij de kruk om. De kleine, vierkante kamer was leeg. Ze zag er netjes en helder uit. Een vrij goed behangsel met rose bloemetjes, dat pas nieuw scheen, vroolijkte het geheel aardig op. Door het open raam zag Hilary een pereboom in vollen bloei. Zorgvuldig sloot hij de deur, beschaamd, dat hij naar binnen had geglurrd.

Halfweg op de trap stond een man van middelbare lengte, breed geschouderd, met een verbrand gezicht met breede jukbeenderen, donker, kort geknipt haar, een rechten neus, een zwart snorretje en donkere oogen, die veel op die van de baby leken, en keek Hilary norsch aan. Hij was als een straatveger gekleed in een lossen, blauwen kiel en hooge laarzen, die zijn broek tot even onder de knie bedekten. In zijn hand hield hij een pet met klep er aan.

Na een paar seconden van wederzijdsche beschouwing, zei Hilary:

„U bent baas Hughs, als ik me niet vergis.”

„Ja.”

„Ik kwam hier om uw vrouw op te zoeken.”

„Zoo.”

„U weet, geloof ik, wie ik ben.”

„Ja. Ik ken u.”

„Het spijt me, dat ik alleen uw kind aantrof.”

Hughs wees met zijn pet de kamer van het model aan. „Ik dacht, dat u alleen hier was gekomen om h  r,” zei hij. Zijn donkere oogen flikkerden. In de uitdrukking van zijn gezicht lag een wrok, die in een diepere oorzaak dan het standsverschil scheen te wortelen.

Hilary bloosde licht en keek den man strak in de oogen. Toen liep hij zonder een woord te verliezen, de trap af. Maar Miranda volgde hem niet. Eén poot sierlijk opgeheven, stond zij daar op de bovenste trede.

„Ik ken dien man niet,” scheen zij te zeggen, „maar zijn gezicht bevalt me absoluut niet.”

Hughs grinnikte. „Ik heb nog nooit een stom beest kwaad gedaan,” zei hij. „Vooruit, mormel.”

Verschrikt door dat woord, dat nog nooit te voren tot haar was gericht, liep Miranda vlug de trap af.

„Hij wou eens flink onbeschaamd zijn en daarom zei hij dat,” dacht Hilary terwijl hij naar huis wandelde.

„Westminister, mijnheer?”

Een magere, beverige hand reikte hem een groenwitte krant aan.

„Erg koud voor dezen tijd van het jaar, mijnheer.”

Een heel oude man met een zwartgerande bril op, een gezwollen neus en een hanglip, rammelde in zijn zak om een sixpence te wisselen.

(Wordt vervolgd.)

NIJLLANDSCHAP IN DE BUURT VAN PHILAE.

DE NIJLREIS.

(Vervolg).

VOOR een oppervlakkige aanschouwing zijn de tempelhiërogllyphen niets zeggende figuraties in langwerpige omrandingen. Maar bij aandachtig bekijken ontdekken wij er toch gedaanten van menschen, dieren en voorwerpen in. Tientallen van eeuwen, geslacht na geslacht van onderzoekers en geleerden hebben er zich het hoofd bij voelen duizelen van het navorschen wat daar wel geschreven stond, dat niemand kon lezen sinds de laatste priester in zijn woestijngraf was nedergelegd zonder dat hij het geheim had verklaard. Tot dat de geleerde Champollion in het laatst der 18e eeuw in twee laat-Egyptische hiërogllyphen de namen ontdekte: in het eene, die van Cleopatra, in het andere, die van Ptolemeus. Daarmee was het geheim der hiërogllyphen ontdekt, de geschiedenis van het pharaonische Egypte kon in haar doodenrollen van papyros, aan de wanden der grafspelonken, of op de basalten muren der tempels en obelischen gelezen worden.

Het zij op een aardig Egyptisch ezeltje met den onderhoudenden ezeldrijver er achter, 't zij voor verdere uitstapjes, op een kameel, maakt de reiziger van den stroom af dagreisjes in de woestijn om de graven te bezoeken. Zulk een tochtje is dan niet enkel interessant door wat hij er bij leert van de doode Egyptenaren, hij krijgt tevens verrassende kijkjes op het karakter van de levende, en leert een toepassing van het spreekwoord: „waar men mee omgaat wordt men mee besmet” kennen, waaraan hij misschien nog nooit gedacht had. Het is zulk een onrecht, langoor door menscheijk vooroordeel en onverstand aangedaan, hem tot zinnebeeld te stellen van domheid. Mij lijkt het, dat de ezel tot de verstandigste dieren behoort, die er zijn, en een bewijs daarvan vind ik in het feit, dat hij in den omgang met heel vaak buitengewoon domme menschen niets van hun eigenschappen overneemt, maar zijn eigen karakter weet te handhaven tegen stokslagen en ontberingen in. Daarentegen nemen menschen, die veel met hem omgaan, wel waarlijk iets van zijn karakter over. Door de ervaring met ezeldrijvers heen ben ik zoo vriendelijk gestemd geworden voor den ezel in het algemeen, ondanks, dat hij mij, nu en dan, door een buiteling hals over kop aan het gevaar blootstelde om den nek te breken, of, zooals in de buurt van Jeruzalem, in een afgrond te vallen. Zooals ik van de menschen houd, omdat ik, hun bleke frasen ten spijt, zoovele van de beste dierlijke eigenschappen in hen terug vind, houd ik van de dieren ondanks het menscheijke in hun karakter. Misschien komt het daardoor, dat ik, wanneer ik aan Egypte denk, steeds glimlach bij de herinnering aan mijn gesprekken met de ezeldrijvers, ofschoon die wel eens eindigden in een onzachte aanraking van mijn wandelstok en hun rug. De Egyptische ezeldrijvers zijn stoïcynsche filosofen, en ofschoon dan „de Stoa” weinig beminnelijks heeft, door den omgang met hun dierlijk-wijsgeerige vrienden worden hun opvattingen en begrippen verzacht, en kunnen zij U onder het voortgaan vertellingen doen of opmerkingen ten beste geven, welke U treffen door hun snedige juistheid.

Niet zoo vermakelijk zijn echter de tochtjes op een kameel.

Ten eerste is het loop-rythme van dit dier even onbehaaglijk als dat van een olifant, zoodat men in zijn twee kruiselings achter- en voorwaartsche bewegingen gevaar loopt zee... nèn... clifantziek te worden, maar voorts heeft het kameel nog dit hatelijke, wat den ook zoozeer filosofisch gestemden olifant althans niet eigen is, dat hij, „socialist van het dierenrijk” geheeten, omdat hij altijd door bront en moppert, soms zijn kop naar den berijder omdraait en dien aanziet met een blik van haat en verachting, zou men zoo zeggen, zooals een Bolsjewik een „boerzoeis” moet aanzien. Gij moogt U dan, berijder, wijsmaken, dat gij per slot van rekening niets met dit individu te maken hebt, het „beneden” U staat, gij „tehoog” zit om van zijn meening over U ook maar de geringste notitie te nemen, het is niet prettig om, woordeloos maar niet minder goed verstaanbaar, U herhaaldelijk te hooren zeggen, dat gij verachtelijk zijt, hatelijk; dat men U veracht, haat. En dit dan, let wel, op een pleiziertochtje. De kameeldrijver gaat niet zoo ver, tracht zelfs door kruipende beleefdheden den onaangename indruk, dien hij bevroedt dat zijn makker op U maakt, te doen vergeten. Maar ook hij is in zijn soort een Bolsjewik, en op lange tochten doet hij U gevoelen, dat gij eigenlijk geheel in zijn macht zijt, omdat hij in de woestijn den weg kent en gij niet. Ik haast mij echter er bij te voegen, dat hij van die overmacht zoo min misbruik maakt als zijn dierlijke compagnon van de vriendelijke gevoelens, die deze voor U uit.

De ervaringen met ezels en kameelen en hun drijvers behooren dan al mee tot de bijzonderste van een Nijlreis. Temeer wijl men door hen ook indrukken ontvangt van dat grootsche grafleven, zou ik geneigd zijn het te noemen, dat aan de oude Egyptische beschaving zulk een ongeëvenaarde beteekenis schonk voor de ontwikkeling van het denken. Zelfs nu nog spreekt er uit die graven een verzoening tusschen dood en leven, waarbij men telkens herinnerd wordt aan Walt Whitman's: „Er is geen dood, en nimmer zal er dood zijn.” Niet enkel, dat het leven van hen, die werden bijgezet in deze grafspelonken zoo ver van den Nijl verwijderd, dat men hen slechts bereiken kan door urenlange tochten dwars door als ovens gloeiende rotsgebergten heen, volkomen aanschouwelijk werd voorgesteld in fijne wandbehouwingen, hier en daar zelfs bijgekleurd in nog steeds schitterende door roofzucht ontwaard, de geheimen van hun leven en dood meedeelen; vaak ook worden in de onmiddellijke nabijheid der dooden, verkleind en in poppenfiguratie, in het museum voor vernietiging bewaard, de voornaamste daden van hun leven en mentaar is van de afbeeldingen, aan de rotswanden gehouwen. Ook deze graven in de woestijn, op wier doortocht de reiziger een denkbeeld krijgt van het vagevuur, stemmen in grootscheid overeen met de tempels aan den stroom, dien hij voor kort achter zich heeft gelaten.

(Slot volgt).

MAURITS WAGENVOORT.

AAN DEN BOSCHRAND.

O! als een vlam ontsproot het bosch aan witte sneeuwenpracht,
Nooit was een vreugdig vuur ontstoken aan zijn stammen
Als op dit gouden uur!

Ver stond de zon te vlammen — in hemel van opaal....

Het stille struikgewas in paars en rossig bruin

Was als een donk're rand, die zachtens klom naar 't duin

Wit als het witte veld ontglooiend aan den grond.

Vol wijding was het uur van late middagstond.

En alles was zoo stil.... zoo wonder stil en groot!

Maar juichend rees het bosch in zonnegloeïend rood

Eén vonk, één vuur, één blijde jubelkreet

Een boomenvolk van goud, dat blij ten feeste treedt!

M. C. KOOIJ-V. ZEGGELEN.

UITGAAN.

TE midden van witte bussen, waaruit een oogenblik te voren blanke, schuimende karnemelk of blauwige ondermelk schokkend was weggestroomd, stond Willemien.

De versleten grijs-wollen schort verborg in haar plumpe breeding niet geheel de lenige slankheid van haar jong lichaam; het donker-katoen lijfje liet de stevige armen bloot, van onderen hard en barstig en rood van veel werken in schraal water, naar boven zachtens wisselend van kleur en aanvoelen tot rozig zacht vleesch.

Haar geheele gestalte maakte haar begeerenswaard. En haar regelmatig gezicht, overdekt nu met zweet, en waarin de oogen brutaal schuchterden, alsof ze stilte tot plagen noodden, maakte haar nog meer tot een knappe meid.

Haar handen weerden zich: rammelend en kletterend vielen emmers neer op het houten rek; zwaar verdiepten de bussen met de echo, die was in haar holheid, het geluid van haar samenstooten, en plassend klaterden handenvol water op het boenstap, waarover Willemiens klompen schuivend bewogen. Hard werkte ze, heel hard, want er groeide iets in haar, dat al haar denken vulde en al haar willen spande. Ze wou van middag vrij zijn, vrij om naar de kermis te gaan met Griet en Sietske en Jans en al de anderen, die haar geplaagd hadden, vragend of ze niet mocht, omdat Jan „in dienst” was, of ze misschien gauw „onder geboden” zou staan, omdat ze nu al van alle plezier afzag.

Gelachen had ze toen: neen, zoover was 't nog niet.

Maar, gingen haar gedachten, wat zou er aan zijn alleen kermis te houden! Ze moest wel thuis blijven, want plezier maken mocht ze toch niet; ze had nou eenmaal vaste verkeer.

Maar nu de kermisdag was aangebroken, nu boerenknechts nog in werkpak, haar af en toe voorbij gingen en lachend riepen: „hoe is 't, nog niet klaar voor de kermis?” — nu voelde ze, dat het toch mooi zou zijn in de stad; nu wist ze, dat ze den geheelen dag triest zou wezen, omdat ze niet zou gaan.

En toen kwam er in eens een groot verlangen in haar hart, om met de andere meisjes te gaan, en in den draaimolen te zitten, en in lange rij tusschen de volgepropte winkels aan weerszijden van de straat door te loopen....

Geén vrijer, dat niet, maar zien —, zien al het mooie van de kermis, zien het plezier dat anderen zouden maken. Ze was toch geen non, met haar twintig jaren!

Jan zou er geen kwaad in zien, die wist immers wel, dat ze alleen van hem hield; nog deze week had ze hem een langen brief gestuurd met veel, dat hij graag las. Hij zou 't heel goed kunnen begrijpen, dat ze met haar vriendinnen mee ging, om winkels en kramen te zien. En vroeg zou ze terugkeeren, dat nooit iemand haar voor een wilde meid uitmaken kon, die maar pret maakte en in de stad rondsloerde, terwijl haar vrijer ver-af was.

Hard werkte ze door om gauw klaar te zijn; dan zou ze vragen of ze van middag vrij mocht. En ze zag reeds, hoe ze in haar beste kleren zou gaan tusschen de anderen, die haar meedoen niet verwachtten.

In eens werd ze opgeschrikt door het geweldig ratelen van een wagen, die snel-wielend kwam aanrollen, achter een span vurige bruinen. Daar smoorde plots het hevige geluid, als de raderen in bochtige lijn boorden door het losse zand aan het begin van de menning, die van den weg afliep — de hooilanden in.

Met de oogen toe had Willemien kunnen zeggen, wie met zoo'n gewaagden draai het zandspoor inreed: dat kon niemand anders zijn dan Eelke de Vries, de jonge boer van Hoogland, die daar leefde met een broer en een zuster, ongetrouwd als hij.

Snuiwend kwamen de jonge paarden

DE NIJLREIS. KONINGSRELIEF IN DEN TEMPEL TE EDFOE.

aandraven; onverschillig in slappe houding, zat Eelke op den hooiwagen, tot hij eensklaps zich oprichtte en met een forschen ruk de dieren de achterpooten deed buigen.

„Ho,” en ze moesten staan; ze stonden, naast het boenstap, waarop Willemien ijverde.

Een smalle sloot, waarlangs elzenstruiken oprezen, was slechts tusschen haar en het pad, waarop de paarden trappelend en kopschurend hun ongeduld toonden.

„Morgen, Willemien!”

„Ook goeien morgen,” antwoordde ze, even ophoudend van werken.

„Nog niet in de pronk?”

„Nee; waarom dat?” vroeg ze, doend of ze verwonderd was.

„Ik mag het toch wel vragen; er steekt toch geen geheims achter!”

„En als 't nou uit was, wat dan?” En tartend boog ze het lichaam voorover en keek hem aan, zooals hij daar zat, met achteloos gebaar de vurige paarden bedwingend.

DE NIJLREIS. DE TEMPEL TE EDFOE.

„Dan konden wij samen mooi kermis gaan houden.”
Zijn stem trilde; zijn oogleden knipten.
Want zijn begeerte naar het knappe meisje vóór hem leefde fel op.
„Stel dat maar uit je hoofd,” antwoordde ze, even voelend wat er in hem woelde, „de verkeer is nog aan.”

Hij had het geweten.
„Maar daarom kunnen we nog wel; Jan ziet er toch niks van, die zit voor zes weken in Amersfoort.”

„Meen je 't; zou je wel willen?” vroeg ze tergend.

„Anders zei ik het toch niet!”

„Nou, maar ik wil niet.”

„Zelf-weten,” antwoordde hij teleurgesteld, „maar 'k zie je vanmiddag nog wel weer. Als je je dan nog bedacht hebt...”

't Leidsel kletste neer op de bruinen, die verschrikt weg sprongen, met zich sleepend den slingerenden wagen, waarin de hooiboom op en neer danste.

Willemien keek den jongen boer, die niet de minste moeite scheen te doen de hollende dieren in te toomen, even na. En ze bewonderde zijn durf en kracht. Een kerel bij de paarden was hij, en een knappe jongen ook. Maar Jan in den steek laten en met hem uitgaan, dat niet! 't Was ook maar half vertrouwd, want een besten naam had hij niet: in zijn soldatentijd moesten er rare dingen gebeurd zijn.

Neen, Jan kon gerust zijn: geen Eelke — niemand —!

En opnieuw grepen haar sterke, harde handen naar het werk en opnieuw rammelden de hengersels aan de emmers en plasten handenvol water op het houten boenstap.

Toen een half uurtje daarna het melkgerei aan kant was, ging ze „de vrouw” vragen, of ze des middags vrijaf hebben mocht.

Even was de boerin verwonderd.

„En ik meende, dat je niet heen wou...”

„Ik was 't eerst ook niet van plan, maar de meisjes wouen 't graag... en ik wil de mooie kramen ook wel eens zien.”

't Was een afdoende reden, vond de boerin; in 't dorp zagen de jonge lui ook al niet veel. Voor een jaar of tien was ze zelf net zoo geweest.

„Maar vanavond kom je toch zeker op tijd weer thuis?”

„Natuurlijk,” haastte Willemien —, „met den trein van negenen.”

„Toe dan maar; na 't borden-wasschen kun je je klaar maken en melken zal ik wel voor je. Maar denk erom,” lachte ze, „niet al te druk hoor, want ik wil later geen ruzie met Jan hebben, omdat ik je heb laten gaan.”

„O, wees maar gerust,” schertste Willemien terug, „daar zal de vrouw nooit last mee krijgen: wij meisjes zijn altijd even bedaard.”

„Ik weet niet.... ik weet niet.... toen ik zoo jong was als jij, ging 't wel eens raar en de meiden van tegenwoordig.... nou — nou —.... die zijn nog een beetje erger. Die hebben ook al liever twee vrijers op een avond dan geen een.”

„Hoe kan de vrouw 't zeggen,” deed Willemien grappig-kwaad, „de meisjes van nou denken aan zulke dingen niet.”

„Denk er eens om, van avond kom je nog met Eelke de Vries thuis; ik heb jelui zoo meteen wel gehoord....”

„Dat kun je begrijpen,” weerde Willemien lachend af, maar ze kleurde toch even. De vrouw ontging toch niet veel.

In den namiddag liepen Willemien en haar vriendinnen langs de kramen, die stonden op het kleine marktplein van het naburige stadje. 't Was er druk en vol in de gangpaden, die wit leken van zonnegloed. Knieën drukten voortdurend aan, ellebogen porden gestaag op zij; je liep mekaar compleet in den weg. En dan die zon boven je, die zon, die nou al vier weken lang alles verschroeide die de landen roodbruin deed worden onder de hoeven van het vee en die de drinkkuilen leeg stoomde, dat je altijd maar met water moest sjouwen, tientallen van emmers vol per dag.

Maar onder de overkapping van de kramen was het iets beter; was 't toch buiten den zonnebrand, die je kleeën schroeide.

En als je dan maar één katoenen rok aan hebt en geen onderlijfje, en als je dan ziet zooveel ongekende schatten, dan moet je de hitte vergeten.

„Hè, de kleeën plakken me overal aan 't lijf vast,” klaagde soms één, grijpend met volle hand in de lichtkleurige blouse, waaronder de zwarte rok zoo prettig stond; maar direct daarna ziend de dubbeltjesafdeeling in een snuisterijkraam: „Och, heere, Willemien, kijk eens aan, wat mooie portemonniaetjes voor een dubbeltje. Zoo een koop ik er voor onze Pietje. Hei, man, dat kost toch een dubbeltje?”

En als de kramer 't haar had overgereikt, drongen de andere meisjes om haar heen. „Och, hoe kan 't toch; wat goedkoop, he? Zou er een rijksdaalder in kunnen?”

„Zeker wel,” meende de koopster.

Maar als ze 't probeerde, bleek 't beursje niet goed te knippen. Dat was een teleurstelling. Maar 't meisje was een kwade. Weer stootte ze op den verkooper aan, roepende: „Zeg man, het wil niet knippen.”

De kramer lachend, nam het beursje aan, boog voorzichtig aan de knip en reikte 't over.

„Beter.”

Ja, nou was 't beter; maar de glans van het nieuwe, het goedkoopste, het gelukkig gekochte was er af; er was aan gebogen.

Arm in arm drongen ze dan weer vooruit, tot een andere kraam ze nieuwe uitroepen van verwondering ontlokte en ze méér

dan één der vorige dwong tot koopen van haar uitgestalde heerlijkheid. Dan lieten ze plots-opgewonden elkander los en grepen daarna elkaar weer vast, buigend de lijven, wiebelend de heupen.

„Hè, je, zie hier eens; zie hier dan toch eens!”

Maar het mooiste van al was toch de stoomdraaimolen met z'n beschilderd front, met z'n vankoperspiegelglasglinsterenden ingang, waaruit weeke, gliërende tonen van een orgel naar buiten gleden, den drom van kijkenden tegemoet. Daarin moest het heerlijk zijn, daarin werd je gedragen door fluweelen kussens, die lagen in koperen schuitjes; terwijl de schittering van kristal overal heen vonkte. Maar daar was het te duur: één keer draaien voor een dubbeltje. Neen, dan was de molen van Koopal goedkoop; daarin draaide je des daags voor een cent, en 's avonds, als alle lampen waren aangestoken, voor twee. Maar toch.... maar toch.... een heerlijkheid, een lokkende heerlijkheid bleef de groote tent met haar naar buiten stroomende melodieën en haar klatergoud.

„Laten we er eens ingaan,” stelde Jans voor.

„Ben je niet wijs, meid? 't Kost veel te veel.”

„Een keer voor een dubbeltje, of twee keer — wat is dat nou?”

't Was waar, één of twee keer zou ze niet arm maken, en dan hadden ze er toch in gezeten, dan konden ze er toch over meepraten.

„Maar laten we 't dan vanavond doen, als de lampen op zijn.”

Dat vonden ze allemaal 't beste, behalve natuurlijk Willemien, die dan niet zou kunnen meegaan. Even voelde ze 't verdrietige dat er in school, weg te moeten, als de pret voor de anderen pas begon.

In één rij slenterden de meiden verder, voorbij de tent, waarin de waarzegster ze noodde, langs een andere, waarin kunstmakers aan 't werk waren; tot ze alles waren rond geweest, tot ze overal hadden gekeken. 's Avonds, als ze door jongens waren gevraagd, dan zouden de kunstmakers voor haar over 't hoofd duikelen, en de waarzegster zou haar voorspellen, of ze geen dan wel twaalf kinderen zouden krijgen, en in de wafelkramen zouden ze zitten, misschien.... als de jongens ze vroegen.

En vol begeeren naar den avond, die groote vreugde en diepe teleurstelling beide kon geven, liepen ze maar opnieuw langs de wat ze mooi, van wat ze vreemd vonden.

Ofschoon ieder keer grijpend in de kleeën, die zich aan haar lichamen vastzogen, telden ze niet de hitte, die overal gloeide, vreesden ze niet het witte licht van de brandende zon.

Want de naaste uren verwachtten ze te worden uren van ongekend genot.... als slechts de jongens ze vroegen; ja, als....

Vier werden er door jongens gevraagd: twee door Raadhuizers dachten ze niet: een meisje moet maar nemen, wat ze krijgen kan, al 't tenminste een beetje goed is. En dat was het.

DE NIJLREIS.
TEMPEL-INGANG TE EDFOE.

Zoo bleven Jans en Willemien alleen over; de eerste humeurig, omdat zij er nou juist moest overschieten. Willemien blij, omdat ze gezelschap bleef houden, omdat ze nu iemand had, die met haar naar huis zou moeten terugkeeren. Alleen terug te gaan en alleen die blijheid te verlaten, dat zou nu niet noodig zijn. Ze zagen hoe de vier paartjes Koopal's draaimolen binnen gingen, hoe ze met elkaar gingen zitten in één bak, erg nauw, en hoe ze rondzwerden nog bedaard.

Maar ze wisten hoe dat gauw zou veranderen en de meisjes zouden liggen in de armen van d'r vrijers, die haar zouden kussen.

Het gezicht van Jans rimpelde bij het bedenken, Willemien voelde dat ze Jan nou miste. Waarom moest hij nou ook net in dienst zijn, waarom nou? Zij hield toch ook van plezier; had hij dan geen verlof kunnen vragen!

„Dag dames,” hoorden ze ineens naast zich.

Even schrokken ze, dan lachten ze.

„Hoor die nou!”

„Toch eerder dames, dan heeren,” meende Eelke de Vries.

„Daar zullen we 't tenminste maar voor houden,” zei Albert, z'n kameraad.

De meisjes lachten.

„Hoe is 't, nog geen vrijers?” informeerden de jongens.

„Nog geen vrijers; laat hé, — we schieten er over, zullen we maar rekenen,” schertste Willemien.

„O, maar dat is anders niet noodig,” beweerde Eelke, „er zijn nog jongens genoeg.”

„Maar voor ons niet, wij gaan straks weg.”

„Och kom, wees niet gek; als 't mooi wordt, zul je weg gaan.. Ga liever mee naar den draaimolen.”

Jans wou wel; ze trok de tegenstrevende Willemien, die zich niet ernstig durfde te verzetten, mee — den molen in. Daar ging het vartal in een bak zitten: de jongens aan den eenen, de meisjes aan den anderen kant.

Willemien had 't land. Dat flikte Jans haar nou eigenlijk. Maar betalen voor haar zouden de jongens niet, en daarom hield ze een paar centen klaar. Maar toen ze die wou geven, was Eelke haar voor, en de groezelige meid, die de centen ophaalde, wou van haar niets ontvangen.

„'t Is al klaar,” lachte ze, en wees op Eelke.

„Dat's gemeen,” riep Willemien, „'k wou zelf betalen.”

„Niks gemeen; dacht je, dat wij geen geld hadden?”

„Maar meteen doe je 't niet weer.”

„Natuurlijk niet.”

Toen ze den tweeden keer rondwentelden, ging de verdachte meid zonder hand-op-houden voorbij. Eelke had een kwartje gegeven en daar konden ze eenige keeren voor draaien.

„Dat is geen manier van doen,” beweerde Willemien.

„'t Is een knappe manier van doen,” antwoordde Eelke.

„'t Gaat zoo mooi,” vond Jans, en ze wisselde verliefde blikken met Albert.

„'t Was veel beter, als we elk een meid naast ons hadden,” meende deze, en hij probeerde tusschen Jans en Willemien te gaan zitten.

Jans wou graag toegeven, maar Willemien verzette zich. Nee, nee, al ging 't nou nog zoo mooi —, dat gebeurde niet. Teleurgesteld ging Albert terug, kwaad op Willemien, dat die nou de boel ging bederven.

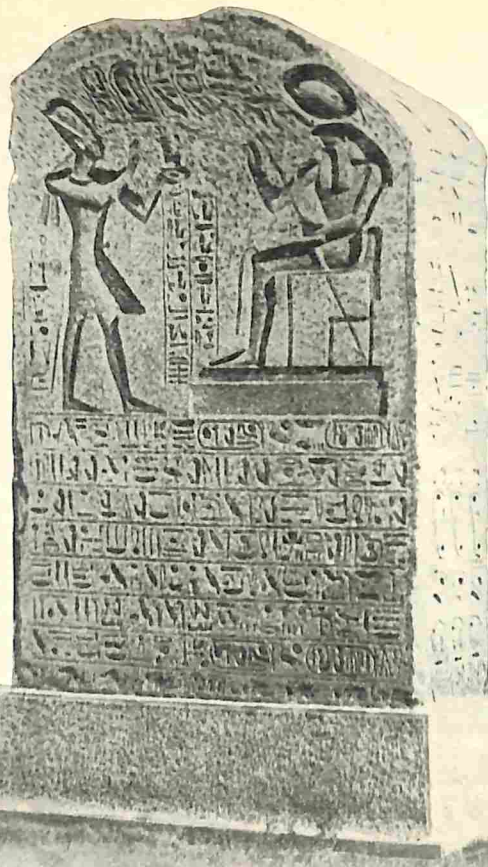
„O, wat heb ik een lol gehad.”
„O, wat heb ik een lol.”

zongen de vier paartjes aan den anderen kant van den molen en ze wuifden met de handen.

Nou, of ze lol hadden, vond Albert.

Toen ze een keer of wat gedraaid hadden, stapte Willemien uit, Jans daardoor dwingend mee te gaan. Ook de jongens verlieten nu den bak en slenterden achter de meisjes aan, die naar den stoomdraaimolen liepen, waarvoor altijd maar menschen stonden te genieten van z'n uitwendigen rijkdom.

Een beetje achteraf bleven ze staan.

DE NIJLREIS. EEN UIT DE ROTS OPSTEEKEND
KONINKLIJK GEDENKTEKEN.

„Zullen we daar eens in gaan?” vroeg Eelke.

Jans zweeg; Willemien moest 't maar weten.

En Willemien wist niet, wat ze doen zou. Eigenlijk ging 't toch niet; ze had vaste verkeer en dan mocht je geen andere jongen laten betalen; maar Eelke had het nou toch gedaan en of dat nou één of twee keer gebeurde.... En waarom was Jan er nou ook niet....

Wat zou 't heerlijk zijn, dacht ze, daar binnen.

„Och nee, we moeten 't maar niet doen.”

„Niet doen... niet doen....” Eelke voelde het weifelende in haar stem....

„Vooruit maar,” en z'n handen tegen haar rug plaatsende, drukte hij haar vooruit, door het volk heen, dat gewillig zich op zij liet drukken.

Willemien stribbelde een weinig tegen: „niet doen, ei je, schei uit”; maar daar was ze al bij den ingang, daar ging ze reeds het kleine trapje op, daar kocht Eelke reeds twee kaartjes. Nu schoven ze onder 't zwaar neerhangende gordijn door en gingen den circus binnen; zij grijpend eerst nog Jans in den arm.

Stil bleven ze nu staan, als bang voor den overvloed van klank en glans.

„Wat mooi, wat mooi!”... Zoo iets hadden ze toch nog nooit gezien!

„Wat zeg je er van?”

„'t Was Eelke, die 't vroeg.”

„Prachtig.... prachtig... en wat gaat het hard!”

„Zullen we er eens in rond loopen?”

Ja, dat moesten ze doen! En ze gingen den circus rond, alles ziende, alles bewonderende, in elk stuk spiegelglas kijkende. De muziek overgolfde hun zinnen met weekheid, met een ongekende aandoenlijkheid, die tot tranen toe bewoog. Dat was pas mooi, dat was pas leven, zoo te zijn buiten alle werkelijkheid, als in een sprookjeswereld.

En ze voelden, hoe dat andere, dat gewone, eigenlijk het leven niet waard was, hoe je daar nooit naar terug verlangen kon.

De schuitjes hadden hun twee minuten gewenteld; alles stond. Zij begonnen te deinen, op en neer, al op en neer. En ze lachten tegen mekaar een geluidlozen lach van verwondering als ze weggleden met tweërlei beweging, voorbij de kijkenden langs de wanden, ook telkens voorbij het glas, waarachter kil de buitenwereld lag. „Dan kon je daar je tractement ook wel op,” grapte Albert. Eelke knipoogde komiek.... „maar dan is de aardigheid er nog al gauw af,” voltooide hij zijn zin.

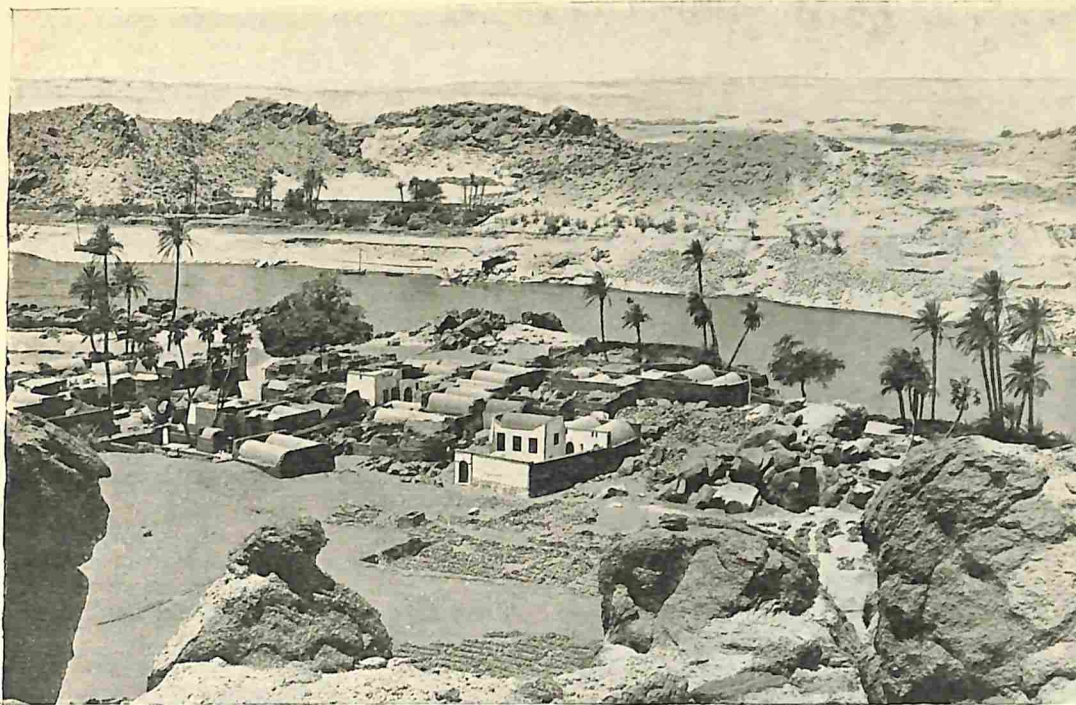
Willemien en Jans konden 't zich niet begrijpen.

„Weet je wat aardig is, Willemien?” vroeg Eelke, terwijl hij betaalde voor nog een keer draaien.

„Nou?”

DE NIJLREIS. TEMPELRUÏNE TE EDFOE.

DE NIJLREIS. NIJLLANDSCHAP STROOMOPWAARTS.

„Als je een mooie meid naast je hebt.”

„Dan moet je zien, dat je er een krijgt.”

Jans stond even op.

„k Heb er al een,” riep Eelke en zat op haar plaats, met z'n arm voor Willemien langs, dat ze niet opstaan kon. En Jans verloor het evenwicht, dat ze voorover tegen Albert viel, die haar naast zich trok op het kussen. Willemien verzette zich. „Nee nee, dat niet, ik wil zoo niet.”

„Je gaat er toch niet dood van, dat ik even naast je zit! Is dat nou zoo verschrikkelijk?”

‘t Was eigenlijk ook zoo, vond Willemien; of hij daar nou even naast haar zat, daar werd ze niet minder van. En ze zweeg, bleef zitten als Eelke z'n arm voor haar wegtrok. Maar toch schoof ze zoo ver mogelijk den hoek in.

Even wachtte Eelke.

Maar als ze opnieuw rondwentelden in onafgebroken schommeling, schoof hij zachtken haar na, dat zijn lichaam het hare raakte, even. En toen ze bleef zitten, legde hij kort daarna zijn arm achter haar rug langs, dat ze den druk daarvan niet merkte, voordat ze een poosje later achterover ging leunen, om beter te voelen het wiegen van het schuitje.

Toen wist ze, dat ze in zijn arm lag, maar de aanraking van zijn knie, die zich heel voorzichtig tegen de hare had aangeveild, had haar weerkracht verlamd. Ze kon zich niet verzetten, ze moest even genieten van den druk van dien arm, die om haar lag.

Want voor haar zaten Albert en Jans, mekaar omarmend, mekaar al in 't geheim kussend. En zij — zij mocht niet; ze zat naast een jongen, die graag met haar uit wou, een jongen, dien zij knap vond, maar zij mocht niet uitgaan. Was Jan maar niet zoo knullig geweest geen verlof te vragen, dan....

‘t Was Jan z'n schuld.... zijn schuld alleen.... ze moest eigenlijk....

En bevend haar heele jonge lichaam naar omhelzing, lag ze tegen den arm, die haar middel nu ging omspannen, en ze voelde, dat er verkeerdheid was in haar genieten.

Dan ineens — ze wist niet, hoe lang ze gedraaid had —, schoot haar in den zin, dat ze om den trein moest denken, want ze moest weg — ze moest weg....

Ze richtte zich op.

„Is 't al half negen; ik moet met 't spoor!”

Eelke haalde z'n horloge te voorschijn — een gouden —; even tikte er iets.

„Hoe laat gaat de trein?”

„Kwart voor negen.”

„O, heere, dan is hij al lang weg; zie maar!”

‘t Horloge wees bijna half tien.

„Half tien haast,” riep ze verschrikt. „God, 't is toch niet waar, Albert?”

Albert zag Eelke knipoogen, keek even op z'n nikkeltje.

„Ja, bijna half tien.”

Half schreiend viel Willemien op haar plaats terug. Nou kon ze niet met den trein naar huis, want er kwam nog alleen „de snel.” Nou zou ze moeten loopen, bijna twee uur ver, heel alleen dien langen, eenzamen weg, waarlangs je niet altijd veilig kon gaan.

„Och kom,” troostte Jans, „wees nou niet gek; wat kan dat nou schelen; wacht tot wij ook naar huis gaan.”

„Maar voort nog niet, Jans,” lachte Albert en hij begon te zingen: „Wij gaan nog niet naar huis, nog lange niet, nog lange niet....”

Jans zong mee, liet zich als 't gezang uit was, gedwee kussen, en vond 't best, dat Albert nog eens een rondje betaalde en daarna

Eelke nog eens.... Wat deksel, 't zat er aan, twee zulke flinke boerenzoons.

Willemien wist niet, wat ze moest.

Maar alleen naar huis te gaan in den donker, dat nooit; liever alles, dan dat. Ze zou wel moeten wachten op de anderen, die ze dan tot last zou zijn ook nog... en dat was Jan z'n schuld.... zijn schuld alleen.... hij wist toch ook wel, dat ze jong was en van plezier hield.... Maar hij zat in Amersfoort en had pret genoeg — en aan haar dacht hij niet....

Ze wist, dat Eelke's arm achter haar lag; vooruit, daar bedierf ze ook niet van — en zachtjes, alsof ze 't zelf niet scheen te weten, legde haar rug zich daar opnieuw tegen.

Zoo lag ze een poosje stil, vol twijfel over wat ze verder zou doen, voelend aanwinnen in hevigheid de begeerte uit te gaan.... voor dezen eenen keer maar.... omdat Jan er niet was.... omdat hij 't niet zoo ernstig zou opnemen....; maar dan weer bedenkend, dat het niet knap van haar zou zijn —, vooral niet als ze met Eelke ging.... neen, dat zou Jan nooit goed vinden. Maar waarom liet hij haar ook alleen gaan....!

Toen ze zoo dacht, de oogen half gesloten, hoorde ze in eens rumoer van bekende stemmen. Kijk, daar waren de vier paartjes, die zich te voren afgescheiden hadden, binnen gekomen, joelend en lachend, duwend en dringend. Als zij ze voorbij glierden wuifden ze met de handen, en zij wuifden terug. Groote vroolijkheid had nu het genot van te voren vervangen, en luidruchtig riepen ze in ruwe scherts elkaar hun plezier toe.

Even later hadden de pas gekomenen plaats gevonden en deinden mee, kusten en omarmden elkaar, en zongen dan weer het kermislied: „O, wat heb ik een lol gehad.”

Jans en Albert deden volop mee; te voren was 't ook erg saai geweest. Willemien voelde, hoe ze nou nog meer alleen stond. Straks zou Jans met de anderen meegaan en zij.... Ineens kwam het begeeren bij haar op, om tot zoolang ten minste te nemen, wat ze krijgen kon. Dat de trein weg was, wie kon er wat aan doen....? Ze begon te zingen en te wiegen met de anderen mee, wond zich al meer en meer op, tot ten laatste de opgedrongen vreugde al haar anstigen twijfel had verlicht en haar lied en scherts al hooger en zuiverder klonken.

De arm van Eelke knelde nu om haar middel; zijn lichaam leunde zwaar tegen haar aan. — Ze vond het heerlijk, maar uitgaan met hem.... dat kon niet. Hij probeerde haar te kussen —, zij weerde hem af, lachend.... 't kon niet.

„Och toe, Willemien,” bad hij grappig, „een kleintje!”

„Ne, gekke vent, niks hoor; of een kleintje om je ooren.”

„Op m'n ooren dan.”

„Je moet nooit vragen, maar nemen,” spoorde Albert aan, en hij kuste Jans, dat het klapte.

„Als je 't probeert,” dreigde Willemien, iets onrustig.

„Wat dan?”

„Ik krab je de oogen uit 't hoofd!”

Maar toen Eelke even later onverwacht haar handen greep en haar kuste in den nek en op d'r oogen, toen kon ze hem niet van zich weren.

„Toe Eelke, toe,” vuurden de andere jongens hem aan, en ze lachten van pret, toen ze zagen, hoe hij met z'n sterke armen Willemien omkeerde, dat ze op den rug kwam te liggen; hoe hij d'r handen losmaakte, zoodat haar gezicht bloot kwam en hoe hij haar toen overal kuste.

Willemien was begonnen zich in ernst te verzetten; maar toen ze bedacht, dat wat gebeurde haar schuld toch niet was en toen ze voelde den mond van Eelke, toen werd haar verweer minder krachtig, en als ze — opgerezen — nog kwaad zag en hem uitmaakte voor veel leelijks, wist ze, beter nog dan de anderen, dat er onwaarheid in haar was.

Eelke lachte tevreden.

„Ik heb er toch verscheidene gehad,” schertste hij, „en geen kleintjes.”

„Een gemeene vent, dat je bent,” bitste Willemien.

„Is dat nou gemeen, Albert?”

„Niks gemeen,” beweerde deze, „wat zeg jij er van, Jans?”

Jans lachte.

„Als Willemien nou toch niet durft uit te gaan....!”

„Durft, durft,” verontwaardigde deze, „ik durf wel, maar daarom wil ik nog niet.”

Gelukkig trok de bui gauw over; 't afgebroken gezang en gejuich werd hervat en Willemien voelde weer den arm van Eelke, dien ze eerst met een gemaakt gebaar had weggestooten.

„Ei je, 't is maar gekheid,” fluisterde hij.

„Mooie gekheid.”

Maar toch lachte ze al weer mee en zong en deed, alsof er niets gebeurd was. Eigenlijk was 't toch Jan z'n schuld, waarom....

„We moesten nou ook eens weer naar buiten,” stelde een van de jongens voor, „'t is hier een dure boel.”

Er waren er meer, die 't ook vonden: ze hadden allemaal niet zooveel geld te verteren als Eelke en Albert. De meisjes schikten zich en stapten toen 't rondje geëindigd was, uit, Willemien met ze, — wat moest ze anders....

Langzaam, alles nog eens goed beziend, liep nu 't gezelschap den omgang rond tot waar het dikke gordijn hing. Dan stapten ze naar buiten, waar kil de ijle avondnevel schemerde in het electrische licht van het carroussel. Even werden ze allen stil, als bekropen door een huivering, maar dan ineens, niet willend dat, vatten de jongens de meisjes in den arm en hosten met ze rond in wilden dans.

Eelke had Willemien omvat; wel deed ze, of ze niet wou, maar hij hield vast, dwong ze tot meedoen. Maar toen de rust eenigszins teruggekeerd was, keerde ze zich naar Jans, vragend:

„Ga je nou mee?”

Jans weigerde, iets beleedigd.

„Je ziet toch wel, dat ik met Albert ga; wees jij nou ook niet gek.”

„Niet gek.” Was 't gek, als ze niet uitging; was 't gek, als ze 't wel deed?

Het gezelschap trok af, het bolwerk op, waar zwaar de duisternis hing.

Het eene paartje na het andere verdween achter den zwarten voorhang, totdat ook Jans en Albert gingen, de eerste nog eens achteruit roepend: „toe je, wees nou niet gek; wat kan dat nou schelen!”

Willemien bleef alleen met Eelke.

„Toe,” vroeg hij, „doe 't nou; ga met me mee voor dezen eenen keer; wat zou 't je hinderen? Waar moet je anders alleen blijven?”

Jans en Albert verdwenen uit het gezicht; ellendig leek haar nu het alleen zijn te midden van al die menschen, die plezier maakten. En met een half blij, halfberustend gebaar legde zehaar arm in dien van Eelke.

H. J.

ZOMERAVOND.

ZEEUWSCH-VLAAMSCH BOERENSCHETSJE.

VROUW Curnelis was an 't papkoken. Mee een gezicht zo roôd as vier 1) stong ze gebukt over den groôten iezeren pot. Neê 't viel nie mee, zoô lank achter mekaore te staon, in eur errem 2) dee zeer van 't roeren. Ze wier ok al een dagje ouwer moe je rekenen, in toch dee ze 't liever mao zellef, zukke kurweitjes as kerremelkspap koken. Velweeke 3) toen ze ok zoô bezig was, stong ineês Jas van Neef Piêter voor eur, ze was toen mee um mee gegaon nao 't achteruus 4), in Siene de meid, â de pap klao gekookt, mao wao die toen nao smaakten, kiek ze wist het zellef nie. In den Baos, die anders nooit iets van 't eten zegt, trok zoô'n aordig gezicht onder 't eten, mao Wannes, de koeiwachter, â daodelik mee een astrante 5) mond gezeid: „Mao Vrouwe de pap is angebrand”. Mao Siene, ok nie verlegen, zei daodelik: „jao, den iezeren pot oôr ok zoô dunne”.

't Was wel aordig, bie Siene deugden de panne nie, mao bie de Vrouwe mankeerden der niks an. Neê dan dee Vrouw Curnelis 't mao liever zellef, dan wist je wa' j' at.

E 't was werrem in de keête 6), de deure â z' â wïed open gezet, mao noe dee z' ok de kleene zieraompjes open. In de vërte kon je 't land zien, wao de mënshen nog bezig waoren den oest 7) binnen 't aolen. Kiek oôr mao, ze waoren an 't ziengen, z' aon nog â plezier in 't werrek, in as Wannes der mao bie was, aan z' altied leute 8). Oôr dao lachten ze weê.

De zonne gieng net onder, in terwiel z' an 't roeren was, moch' z' altied mao nao buuten kieken, in ze docht bie eur eigen dat 't nergenst toch zoô moôï was was as ier in 't land van Kerzand.

Kiek, die meulen daor in de vërte, wao de zonne net op scheen, noe was 't net of 't er van binnen in de meulen een lichtje an 't brannen was, zoô fel scheen de zonne nog, in dan al dà land mee riep graan, kiek, 't was klaoor goud.

Daor oôrden ze gerienkel van immers; Siene kwam trug, van 't melleken. Terwiel ze voôrbie de keête gieng, douwden ze mee eur klompe tegen de katte, dat die verschrikt onder de taofel vloog; die Siene mocht ok altied plaogen.

Noe was Siene in 't kernuus 9) bezig, dao rienkelden, dao kienkelden die immers of 't er twaolef man an 't werrek waoren. Siene maokten altied zoô'n leven as z'iets dee.

Dao kwam z' in de keête. „Wille k' ik roeren vrouwe” zei ze daodelik, toen ze 't roôie gezicht van de vrouwe zag. „Bè neent meissen, zette gie gauw de taofel, binst 10) is de pap klao”, zei de Vrouwe, wan van Siene eur pap koken moch ze niks meê gebruiken. In noe gieng Siene weer an 't rinkelen mee te borren dat 't een aord was, de lepels kletterden op taofel, in toen ze klao was sloeg ze zoô ard de deure van de kasse dicht, dat het bakje 11) van de Vrouwe, dat op de bovenste planke stong, d'er van omviel.

„Siene, Siene, nie zoo ruug” 12), zei de Vrouwe. Jao da was noe jammer van Siene, da ze zoô ruug was. Ze was anders zoo schoône in eur werrek; neê ze zou Siene toch nie gëren missen.

Vroeger â Siene bie de burgers gediend bie een onderwiezer, in daorom â ze soms nog wel is een groôs erte 13). Zoô zei ze wel is een keer, dà ze veê liever van een bord at, dan zoô maor eur bootrammen van de taofel op 't eten. Mao kiek dà was noe niks dan groôsigheid, waô kon je noe zuuverder van

eten, dan van zoô'n schoône witgeschuurde taofel. In dan zei z' ok wel is een keer: „mao Vrouwe, waarom ang je toch niks an de muur, 't is ier toch zoô kaol...” Neê dao mocht de Vrouwe niks van èn oor. De kalênder ieng der, in dà was noôdig, dao keek den Baas elleken dag op, dan wis je welleken dag j' â, maor al die andere prullen an de muur neê dà was niks dan stofnisten.

.... De pap was klao, in net of 't werrek zoô sprak, dao kwaomen ze thuus van 't land, den Baos voôrop mee Aobram de groôte knecht, in d'andere een endje achteran. Eêl achteran kwam Jannis, de jongste zeune. Ie blaosden op z'n mond-armonica .Blaore, de koe kon 't nie verdraogen in zetten 't op een loôpen in de weie mee z'n stert nao boven.

„Jannis loôp een bitje deu, de pap oôr koud”, riep Siene, mao dà was mao praot, wan de panne stong nog op de kachel.

Dao zaoten z'allemao rond de taofel, in 't midden den Baos in de Vrouwe, naost den Baos zaoten Izak in Jannis, de zeuns; an 't ende van de taofel zaoten de knechts, mao Siene zat naost de Vrouwe omdât ze anders nog al is gekkigheid maokten mee te knechts. „Het trekt ier Vrouwe” zei den Baos, „je most de raomen mao dicht doen.” „E mao Baos toch, t'is ier toch zoô schriklik eêt”, von de Vrouwe, mao terwiel ze 't zei was Siene al opgestaon om de raomen dicht te doen, wan geên mënsh, die der een oôgenblik over zou dienken, as den baos iets zei om 't nie gauw te doen. Toen giengen z'an 't eten, 't eten, 't eêne bord achter 't andere, 't smaakten, dà kon je mërreken, in een oôgenblik was de panne leeg. Nao den eten gieng den Baos nog een oôgenblikje buuten zitten op de banke voô 't uus 14), om z'n puupje 15) te roôken, in Izak gieng in 't gos 16) zitten mee de Middelburgsche krante bie um, in Jannis gooïden mee keitjes nao Fik den ond. Toen 't um verveelden gieng 't ie boven op een paole zitten mee z'n mondarmonica. In de keête waschten de Vrouwe mee Siene de borren af, in toen ze klao waoren kwaomen z'ok nog even de banke zitten bie den Baos.

Siene paken nog even eur breikouse, mao de Vrouwe zat mao zoô'n bitje. Ze was moeg. Den Baos zei niet vee. Ie zat mao stille z'n puupje te roôken, in der over te dienken oe dat tie merregen zou doen mee 't werrek.

Izak las af in toe iets voô uut de Middelburger. „Luustert Moeder”, zei 't ie dan elleke keer, 't was altied over inbreken of een moordgeschiedenisse daor in den Haogt of iervest 17). „Mao, jongen, oû toch op”, riep Jannis van zijn paole. „Moeder zit d'er van 't iezen 18). Van nacht droôm ze d'er van”. Toen dee Izak z'n krante dicht in geng op z'n rik 19) in 't gos liggen. 't Was zoô stille overà buuten. In den groôten kruunagelboôm 20) in 't blomofje zat een merrelaar 21) te ziengen, maor inees ieuw 't ie soms op, ie was zeker ok moeg; in anders oôrden je niks meê dan 't kwêken van de puujen 22) in de sloôte. Soms oôrden

DE NIJLREIS. EEN SOEDANSCHESCHOOONE. "?

Foto C. Steenberghe.

DE BUITENPLAATS „FRANKENDAAL”. HET TOEGANGSHEK.

ademen thans in den zomertijd vele stadskindertjes onder het geboomte frissche lucht in, en genieten er echte vacantie, de stumperds die zooveel moeten ontberen in hun leventje tusschen de huizenmassa's der hoofdstad; voor eenzelfde doel — het zij terloops medegedeeld — wordt ook de tuin van het voormalige Tolhuis over 't Y gebruikt.

Zoo heeft Frankendaal ook voor hedendaagsch Amsterdam nog beteekenis behouden, en mogen wij er ons om meer dan een reden over verheugen, dat dit voornaamste overblijfsel van den gloriëtijd der „vermaaklijke” Watergraafsmere ons bewaard bleef als een herinnering aan het verleden en een vreugde voor het heden.

A. L.

DE PELSJAGERS.

(25)

EEN VERHAAL UIT ATHABASCA
DOOR HULBERT FOOTNER.

DE neerslachtigheid, waaronder Ambrose sedert de verdwijning van Nesis gebukt was gegaan, werd verdreven door de nabijheid van een belangrijke gebeurtenis. Hij ging op in het oogenblik. Naast hem zag hij den glanzenden, zwarten hengst van Watusk, het mooiste paard dat hij in het noorden gezien had.

Verder vooruit hoorde Ambrose een verward gemompel. Over den heuvelrand rijdende, ontdekte hij de oorzaak er van. Een groote troep paarden stond dicht bijeen in de prairie, bij elk paard een ruiter. De dieren duwden en beten elkaar, stampden met hun voorpooten en wierpen hun manen op. De mannen zwegen. In het licht van de verdwijnende maan maakte het geheel een vreemd-somber indruk. De mannen en de paarden hadden een eenigszins spookachtig aanzien; de dichtstbijzijnde gezichten, zwak lichtgevend ovale plekje, waren als symbolen van de menschelijke tragedie.

Watusk hield Ambrose aan zijn zijde. Naar zijn mannen ziende, hief hij zijn hand theatraal op. Zij sprongen in den zadel en zetten, de paarden omkeerend, koers over de prairie. Langzamerhand verlengden zij zich tot een enkele rij. Daarop keerde de voorganger terug en de geheele troep reed om Watusk en Ambrose in een grooten cirkel. Het geleeke een geheimzinnig midernachtelijk circus. De ruiters bewaarden het stilzwijgen.

Het eenige geluid was het getrap-pel der paarden op het gras en het bewegen der ruiters in hun kleeren.

Slechts een paar gebruikten zadels. De geweerloopen blonken zacht in het maanlicht.

Op een tweede signaal van Watusk bleven ze staan, en de paarden naar het middelpunt richtende, maakten zij een zoo kleinen cirkel als dat met hun aantal mogelijk was.

In gezwollen taal sprak Watusk Ambrose toe: „Zie naar mijn kinderen, blanke! Moedig als de witte bergbeer, vlug als de vliegende eend — dit zijn slechts een paar van mijn mannen. Waar de zon ondergaat heb ik nog veel meer, die mijn bevelen wachten. Bij het groote meer heb ik een ander machtig leger. De blanken moeten wel weten hoe ze ons behandelen. Morgen is het de dag van de roodhuiden. En Watusk zal hen leiden. Watusk doorziet de brulatieit van de blanken.”

Het was Ambrose onmogelijk niet onder den indruk van Watusk's toespraak te geraken, hoe belachelijk die overigens ook was. Daar waren de mannen — zeker wel twee honderd — en de aan te vallen politiemacht bestond uit twintig man.

Watusk reed nu den cirkel rond, sprak met de mannen in hun eigen taal en gaf hier en daar iemand instructies. Alles werd in stilte aangehoord. Ambrose hield die rustige havelooze krijgslieden voor gevaarlijker dan hun opgeblazen leider.

In hun onwetenheid waren ze ten minste eerlijk; men zou ze kunnen eerbiedigen.

In vele opzichten had Ambrose zich tot de Kasika's aangetrokken gevoeld. Zij schenen hem een goed soort menschen, nog geheel onbedorven door de aanraking met een sterker ras. Als hij slechts met hen had kunnen spreken, dacht hij. Binnen vijf minuten zou hij het met hen eens kunnen worden en dezen generaal van stroo op zij zetten.

Watusk reed den cirkel uit, gevolgd door Ambrose en zijn bewakers. Verscheidene van de lagere leiders, waaronder één, dien Ambrose wegens zijn grootte voor Myengeen hield, volgden Watusk. Ook de groote troep zette zich in beweging; de hoeven der paarden deden den grond dreunen. Zij begaven zich in Zuid-Oostelijke richting, dus terug naar de Kakisarivier. Ze reden stapvoets en er werd niet anders gesproken dan door de leiders. De maan ging onder en de schaduwen werden dieper.

Korten tijd later verdeelde de troep zich. Myengeen scheidde van Watusk en reed naar rechts, gevolgd door een groot aantal der ruiters. De rest ging in dezelfde richting verder. Een halve mijl verder ging Watusk ter zijde. Ambrose's bewakers en eenige anderen voegden zich bij hem, terwijl de overigen doorreden en in de duisternis verdwenen.

Watusk ging rechts af. Eenige oogenblikken later bleven zij staan bij een boschje jonge populieren, die in een holte groeiden. Hier

Schnabel sc.

DE BUITENPLAATS „FRANKENDAAL”. GEZICHT OP HET HUIS EN DE FONTEIN.

stegen allen af en bonden hun paarden aan de boomen. Ambrose's enkels werden losgemaakt en met een Indianen-hand op elkenschouder werd hij om het boschje heen geleid. Te vergeefs trachtte hij te gissen wat deze beweging beteekende. Geen aanval natuurlijk; met lucifers staken zij hun pijpen aan. Plotseling verzonken de vaag zichtbare gestalten vóór hem. Onmiddellijk daarop werd Ambrose een helling af geleid naar een soort van kuil. Hij rook de pas gedolven aarde; boven zijn hoofd zag hij nog de sterren. Zij zetten hem in een hoek en bonden zijn enkels weer.

Spoedig begon het licht te worden. Langzamerhand begonnen de omtrekken van den kuil of de schans zich voor Ambrose's oogen af te tekenen. Hij was ongeveer vijf en twintig voet lang en vijf voet breed. Als de Indianen rechtop stonden, kon de kleinste man nog juist over den rand zien. Ambrose telde een en twintig man, behalve Watusk. Ruim had men het er niet. Toen het licht genoeg was om duidelijk te zien, stonden ze in een rij voor hem en keken ze nieuwsgierig over den rand. Een van hen maakte een vuurtje en legde er gras op om rook te maken.

Ambrose trok zijn beenen in en slaagde er na veel pogingen in om in staande houding te komen. Hij was lang genoeg om over de hoofden der Indianen heen te zien. Voor hem strekte zich de vallei uit; het stroompje liep er als een zilveren draad doorheen. Doch waar de Indianen naar keken, waren kleine rookzuilen, die zich nu en dan boven den heuvelrand verhieven, eenige oogenblikken bewegingloos in de lucht bleven hangen en dan verdwenen.

Ambrose telde er acht. Watusk gaf lucht aan zijn voldoening en beval het vuur te dooven. Dit was dus de verklaring van het graven — schansen.

Ambrose verwonderde zich over de sluwheid, waarmee alles beraamd was. De uitgegraven aarde had men ergens naar achteren gebracht. Ze hadden wilde rozenstruiken gesneden en die weer aan drie zijden van de schans in den grond gestoken. Tusschen de stengels was ruimte genoeg om er door heen te schieten, terwijl het rood gebladerte hoogerop een dicht scherm vormde. Het was zoo goed gedaan, dat Ambrose de andere schansen niet kon onderscheiden van de met wilde rozen begroeide plekken op de heuvels.

Ambrose ontzonk de moed toen hij zich het naderende gevaar bewust werd. Hij begon zich af te vragen of hij en al de andere blanken in het land de roodhuiden niet hadden onderschat. Waar kon Watusk zijn strategie geleerd hebben? Het was een duivelsch plan. Met het kruisvuur van twee honderd geweren zouden ze een leger kunnen neermaaien, als ze dat in het dal konden krijgen. Bij elken nauwen ingang lagen een paar schansen. Het geheele dal kon door elke schans worden bestreken. Ambrose vreesde, dat de politie, in haar zorgeloze minachting van de roodhuiden, in den val zou loopen.

„Om Gods wil, Watusk, wat ga je beginnen?” riep hij.

De ongerustheid van den blanke streelde Watusk in hooge mate. Hij glimlachte onbeschaamd. „Aha!”, zeide hij, „nu begrijp je het!”

„Jij dwaas!” riep Ambrose. „Als je op de politie vuurt, zul je van de aarde weggevaagd worden. Het geheele Gouvernement zal tegen je optrekken en er zal geen enkele Kakisa overblijven om het gebeurde na te vertellen.”

Watusk's gezicht werd kwaadaardig. „Houd je mond,” snauwde hij, „of ik zal je knevelen.”

Ambrose bedacht tijdig dat hij zijn stem later nuttiger kon gebruiken, klemde zijn tanden op elkaar en zweeg.

Bij zonsopgang stak er een frisch briesje uit het zuiden op. Spoedig daarop bracht dit het verre geluid van dravende paarden

over. Het hart kroop Ambrose in de keel. Een opgewonden gemompel ontstond onder de Indianen. Zij namen de geweren op. Watusk's schans was een van de twee aan den bovensten ingang van het dal. Hij was dus het verst van de naderende ruiters verwijderd. In de schans overzag men de geheele lengte van de vallei. Door de andere opening zag men de schittering van de roode jassen.

Ambrose zag hen met een pijnlijk ineengekrompen hart. Hij schatte de draagwijdte van zijn stem, doch de wind was tegen hem. Vermoedelijk zou hij slechts éénmaal de gelegenheid hebben om te schreeuwen; hij moest dus zeker zijn gehoord te worden. De Indianen hadden echter dezelfde gedachten. Achterdochtig keken zij hem aan. Plotseling, toen het nog nutteloos was om zijn stem te laten hooren, vielen ze hem aan. Ze wierpen hem op den grond en knevelden hem met zijn eigen zakdoek.

HOOFDSTUK XVIII.

DE PROEF.

Ofschoon geboeid en gekneveld, gelukte het Ambrose toch weer op de been te komen. Zijn hart kromp ineen bij de gedachte aan het treurspel, dat hij zou zien en toch moest hij het zien. Tot zijn onuitsprekelijke verlichting zag hij, dat de roodjassen in den ingang waren blijven staan. Blijkbaar had de commandant aan de mogelijkheid van een hinderlaag op een daarvoor zoo gunstige plaats gedacht. De bagage werd teruggezonden.

Zijn opluchting duurde niet lang. Dadelijk reden ze stapvoets verder en een paar politiesoldaten werden weggezonden om de heuvels aan beide kanten te beklimmen. Ambrose telde zestien man in den hoofdtroep en een man in burgerkleeren, blijkbaar een gids. Een politiesoldaat die links ging, bewoog zich onbewust in de richting van een schans. Ambrose stikte bijna bij het besef van zijn machteloosheid; hij rukte aan zijn boeien en kreunde achter den mondprop. „Keer terug, keer terug,” riep hij in zich zelf.

Er viel een schot. Ambrose verwachtte, dat er een fusillade zou volgen en sloot de oogen. Doch die kwam niet. Uit zijn schans siste Watusk een order om niet te schieten. Ambrose hoorde een schel fluitje uit de vallei en zag de politiesoldaten langzaam naar den hoofdtroep terugrijden. Zelfs op dien afstand was de onverschilligheid van hun optreden opvallend. De hoofdtroep was rustig in het midden van het dal blijven staan. Na een oogenblik gewacht te hebben stak een van hen zijn geweerloop naar boven, waaraan een witte vlag bevestigd was.

De Indianen bij Ambrose lieten hun geweren zakken en mompelden verward onder elkander. Ambrose keek naar Watusk. Het voorkomen van het opperhoofd verraadde besluiteloosheid; hij beet zich op de lippen en trok aan zijn vingers, totdat de gewrichten kraakten. De moed werd levendiger in Ambrose, toen hij dat zag.

Tot zijn groote verwondering zag Ambrose de ruiters afstijgen. Zij wierpen de teugels over de koppen van de paarden en lieten de dieren het weelderige gras eten. Achteloos stonden de mannen in groepjes van twee en drie, hun pijpen aanstekende. Alleen de commandant bleef in den zadel, doch ook hij nam de gemakkelijkst mogelijke houding aan. De bries droeg het geluid over van hun vroolijk gesprek en gelach.

Het effect op de Indianen was treffend. Hun gezichten werden lang, ze zagen elkaar ongeloovig aan en praatten opgewonden. Klaarblijkelijk waren ze verwonderd en verlegen met het geval.

Watusk was de kluts geheel kwijt. Zijn handen beefden, een aschgrauwe kleur overtoog zijn gezicht en machteloze woede vernauwde zijn oogen.

Ambrose's hart zwol van trots op zijn ras. „Prachtige kerels,” dacht hij. „Dat was juist wat ze doen moesten.”

Even later klonk er een roep in het dal beneden — een diepe Engelsche stem die Ambrose als muziek in de ooren klonk. „Hallo! Watusk.”

Aller oogen richtten zich naar den commandant. Watusk zag er uit als een koppig kind, dat door zijn ouders geroepen wordt. Gewichtig liep hij wat rond met den onderdanigen glimlach van iemand die steun zoekt als de gevolgen van zijn wandaden dreigen te komen. De mannen glimlachten niet terug; ernstig en aandachtig keken ze naar wat Watusk zou gaan doen.

De roep werd herhaald. „Hallo, Watusk! Inspecteur Egerton beveelt je bij hem te komen.”

Dus was het kolonel Egerton, dacht Ambrose, de commandant van politiedistrict B., die van het Cariboumeer tot aan den poolcirkel liefst Patchpants Egerton of eenvoudig „de ouwe” genoemd werd. Hij was een veteraan van twee Indische opstanden. Ambrose gevoelde zich nog meer gerustgesteld.

(Wordt vervolgd.)

Foto van Kneveld.

SNEEUWGEZICHT IN HET PARK VAN „FRANKENDAAL”.